

„Nikdo nedostane nikoho na kolena tak, jako Štírka Lva.“

Tento příběh se možná nikdy nestal. Jakákoli podobnost Díla se skutečností může být pouze smyšlená nebo náhodná. Není věnováno nikomu.

Kniha není vhodná pro děti.

Poděkování:

Všem ženám, které nakazí pouze inspirací.

PŘEDMLUVA:

Mezi množstvím děl, která jsou ještě v šuplíku, používám šokovou metodu. Mnohdy totiž zapomenou na věci, které jsem už napsal a doposud nevydal. Po letech dostanu odvahu se na ně podívat. Některé věci do kamen, u některých prožiju znovu vzrušení a nutnost přesvědčení pracovat na nich dál, znovu a

lépe. Tento román Pseudoprávnicki jsem původně napsal v 17cti letech. Samozřejmě se tehdy promítala absence nadhledu a stylistika odpovídající věku. 10 let jsem hledal své odhodlání ho definitivně dokončit a dodělat druhou část.

Když jsem knížku tehdy dopsal, půjčil jsem její strojopisné stránky k přečtení kamarádovi, který její jediný strojopis ke své lítosti zapomněl s taškou v dálkovém autobusu. Šel jsem tehdy slabostí do kolen, ale zapojil jsem veškerou sílu a pronásledoval autobus po různých operátorských infolinkách. Nicméně nebyla nejmenší jistota, že tu tašku v autobusu už dávno někdo nevzal. Román se projel do Žiaru nad Hronom, objel půlku Slovenska a zpět. Přes různé linky mě asi po půl dni spojili s řidičem, který potvrdil, že ta taška tam je, ať si přijdu zítra na zastávku. Byla tam, protože jsem věřil, že tam bude, abych našel odhodlání, odvahu a sílu pracovat na tomto románu za 10 let znovu.

autor

1. ČÁST

Před lety

I. Nic už mě nedostane

Doktoři ani já jsme nevěděli, jestli nemám nádor na mozku. Jednoho dne se mi udělalo špatně a zamotala se mi hlava. Stalo se to po krásném období, kdy jsem provázel na místním zámku ve městě X pro studentský přivýdělek. Seznámil jsem se tam s mou kamarádkou Pavlou z T. Tedy byly samozřejmě doby, kdy jsem s ní chtěl spát.

Měl jsem mžitky. Rovnou si mě nechali v nemocnici. Byli na mě hodní. CT dopadlo v pořádku, přišlo se na to, že vše je od krční páteře. Svaly ztuhly, kosti se zablokovaly, všechno se to posralo. I díky tomu, jak jsem odmala pořád jen seděl a psal a trápil se nad něčím. Nemohl jsem v tu dobu ani chodit. Dávali mi uvolňující prášky a nařídili rehabilitace.

Přijel mě navštívit kamarád Ondra, dovezl mi normální jídlo oproti těm šlichtám. Když se ten srab v zádech uvolnil, začaly ostré bolesti. Sestry mi braly moji kytaru a říkaly, ať si lehnu, že to zádům neprospívá. Po 30 minutách hraní jsem měl šílené bolesti, ale kytara byla mou duchovní rekonvalescencí. Prohlížel jsem si v tom doznívajícím mlhavém létě tváře lidí vycházející z neurologických ordinací, řadu lidí na vozíčkách, tísnivé tmavé chodby, slyšel jsem zvuk psacích strojů pro recepty, vzdychání. Odjakživa jsem si doktorů vážil.

Při ultrazvuku zjistili, že mám ještě nějaké cysty na játrech, ale to prý má kdekdo. Absolvoval jsem test, mám – li v pořádku močení. 2 a půl dne jsem nesměl pít a jedl jen suchá jídla, aby se mi správně zahustila moč a zkoušel to do bažanta. Nemohl jsem spát. 2:30 v noci. Šel jsem s bažantem. Záda bolela.

„Už?“ ptal jsem se.

3

„Ne, ještě vydržte,“ řekla protivná sestra na noční službu.

Vyplachoval jsem si pusku vodou, ale nesměl jsem ji polykat. Bylo mi na omdlení.

„Tohle vydrží každý,“ nadávala mi.

Měl jsem chuť poslat ji do prdele.

Třetí den navečer jsem jim už řekl, že odevzdávám poslední vzorek chcanek a jdu se zkrátka napít. Náhodou se to zahustilo a mohl jsem, ale i kdyby ne, bylo by mi to jedno. Pak se mi tam začalo líbit, hlavně kvůli krásné sestřičce Haničce, do které jsem se zamiloval. Každé nasazení tlakoměru bylo pro mě vzrušující. Vozili mě po vyšetřeních hezkou sanitkou, rozebrali mě celého. Dozvěděl jsem se, že krásná Hanička trpí epilepsií, a možná se nikdy nevyléčí. Bylo mi smutno, co je to za divný svět. Zřejmě asi vše má nějaký důvod. Navzdory všem filozofiím, co na světě jsou, víme stejně jen zlomek o všem. Důležitá je víra. I osobní.

Před propuštěním jsem sestřičkám zahrál Rakety od Jaromíra Nohavici a rozloučil se s Haničkou. Pak jsem se odebral k Vlastě Hošnové, česky blondáté sekretářce, která mě vzrušovala. Její manžel byl profesionální fotbalista, měli spolu dvě děti.

„Ráda jsem pařila, Radim byl vždycky mojí jistotou, vždycky po všech svých dobrodružstvích jsem se k němu mohla vrátit,“ říkala mi.

Radim byl správná řepa, byl namakaný, zdvořilý fajn chlap a chtěl si ji držet. Znal mě, věděl, že se spolu kamarádíme.

„Ty seš k němu hrozně neupřímná,“ říkal jí prý.

Až později jsem pochopil, že ten fajn chlápek měl pravdu a skamarádili jsme.

Vlasta při mojí kytaře zavzpomínala na doby, kdy jí bylo 20, ale pak musela domů do 35. Jako správná Váha byla trochu roztomile nevyrovnaně hysterická, smích projevovala pláčem, byla ale chápavá a velmi nevyčítavá. Snažila se mě v jinotajích upozornit, ať se do ní moc nezamilovávám, ale zároveň ji to hrálo. I já v jednu chvíli věřil na romantický opar, že bude moje.